

Над Києвом — золотий гомін,  
І голуби, і сонце!  
Внизу —  
Дніпро торкає струни...

Предки.  
Предки встали з могил;  
Пішли по місту.  
Дродки жертви сонцю приносять —  
І того золотий гомін.  
Ах той гомін!..  
За ним по чути, що друг твій каже,  
Від нього грози, пролітаючи над містом, плачуть,-  
Бо їх не помічають.

Гомін золотий!  
Уночі,  
Як Чумацький Шлях срібليсту куряву простеле,  
Розчини вікно, послухай:  
Слухай:  
Десь в небі плинуть ріки,  
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!..  
Човни золотії  
Із сивої-сивої Давнини причалюють.  
Човни золотії.

...З хрестом,  
Опромінений,  
Ласкою Божою в серце зрапешпї  
Виходить Андрій Первозванний.  
Ступає на гори:  
Благословенні будьте, гори, і ти, ріко мутная!  
І засміялись гори,  
Зазеленіли...

І ріка мутная сповнилася сонця і блакиті —  
Торкнула струни...

Уночі,  
Як Чумацький Шлях срібlistу куряву простеле,  
Вийди на Дніпро!  
...Над Сивоусим небесними ланами Бог проходить,  
Бог засіває.  
Падають  
Зерна  
Кришталевої музики.  
З глибин Вічності падають зерна  
В душу.  
І там, у храмі душі,  
Над яким у недосяжній високості в'ються  
голуби-молитви,  
Там,  
У повнозгучнім храмі акордами розцвітають,  
Натхненними, як очі предків!

Він був мов жрець, сп'янілий від молитви,-  
Наш Київ,-

Який моливсь за всю Україну —  
Прекрасний Київ.

— буря!  
Стихійно очі він розкрив —  
І всі сміються, як вино...

— блиск!

— жах!  
Розвивши ясні короги

(І всі сміються як вино),  
Вогнем схопився Київ  
У творчій високості!

зрастуй! здрастуй! — сиплеться з очей.  
Тисячі очей...  
Раптом тиша: хтось говорить.  
слава! — з тисячі грудей.  
І над всім цим в сяйві сонця голуби.  
слава! — з тисячі грудей.  
Голуби.

То Україну  
За всі роки неслави благословляв хрестом  
Опромінений,  
Ласкою Божою и серце зранив  
Андрій Первозванний.  
І засміялись гори,  
Зазеленіли...

Але ж два чорних гроба.  
Один світлий.  
І навкруг  
Каліки.  
Повзають, гугнявять, руки простягають  
(О, які скорчені пальці!) —  
Дайте їм, дайте!  
Їсти їм дайте — хай звіря в собі не плекають,  
— дайте.  
Повзають, гугпявять, сонце проклинають,  
Сонце і Христа!

Проходять:  
бідні, багаті, горді, молоді, закохачі в хмари

й музику —

Проходять:

Чорний птах — у нього очі-пазурі! —  
Чорний птах із гпіїлих закутків душі,  
Із поля бою прилетів.  
Кряче.  
У золотому гомоні над Києвом,  
Над всією Україною —  
Кряче.  
О, бездугпппй пташе!

Чи це по ти розп'яття душі людської  
Століття довбав?  
Століття довбав?  
Століття.  
Чи не ти виймав живим очі,  
Із серця віру?  
Із серця віру.  
Чого ж тобі тепер треба  
В години радості і сміху?  
Чого я; тобі треба тепер, о бездушний пташе? —  
Говори !  
Чорпокрилля па голуби й сонце —  
Чорнокрилля,

— Брате мій, пам'ятаєш дні весни на світанню волі?  
З тобою обнявшись ходили ми по братніх стежках,  
Славили сонце!  
А у всіх тоді (навіть у травники) сміялись сльози...  
— Не пам'ятаю. Одійди.  
— Любий мій, чом ти не смієшся, чом не радієш?  
Цо ж я, твій брат, до тобо по-рідному промовляю,-  
Пепже ж ти по впізнав?  
— Відступись! Уб'ю!

Чорпий птах,  
Чорний птах кряче.  
І навкруг  
Каліки.  
В години радості і сміху  
Хто їх поставив па коліна?  
Хто простягнуть сказав їм руку,  
Який безумний бог — в години радості і сміху?

Предки з жахом одвернулись.

виростом! — сказали тополі.  
бризнем піснями! — сказали квіти.  
розіллємось! — сказав Дніпро.  
Тополі, квіти і Дніпро.

Дзвенить, дзвенить, дзвонить  
І б'ється на шматки...  
— Чи то не золоті джерела скресають під землею?  
Леліє, віє, ласкавіє,  
Тремтить, пепаче сон...  
— Чи то не самоцвіти ростуть в глибинах гір?

виростем! — сказали.  
розіллємось! — Дніпро.

Зоряного ранку припади вухом до землі —  
...ідуть.  
То десь із сол і хуторців ідуть до Києва —  
Шляхами, стежками, обніжками.  
І б'ються в їх серця у такт  
— ідуть! ідуть! —  
Дзвонять немов сонця у такт  
— ідуть! ідуть! —

Там над шляхами, стежками, обніжками.

Ідуть!

І всі сміються як вино:

І всі співають як вино:

Я — дужий народ,

Я молодий!

Вслухався я в твій гомін золотий —

І от почув.

Дивись я в твої очі —

І от побачив.

Гори каміння, ні,о на груди мої навалили,

Я так легенько скинув —

Мов пух...

Я — негасимий Огонь Прекрасний,

Одвічин й Дух.

Вітай же нас ти з сонцем, голубами.

Я дужий народ! — з сонцем, голубами.

Вітай нас рідними піснями!

Я — молодий!

Молодий!

1917